

Kölelikten Mirasçılığa

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Gal 3:26–4:20; Rom 6:1–11; İbr 2:14–18; 4:14, 15; Rom 9:4, 5.

HATIRLAMA METNİ: “Bu nedenle artık köle değil, oğullarsınız. Oğullar olduğunuz için de Tanrı sizi aynı zamanda mirasçı yaptı” (Galatyalılar 4:7).

Pavlus Galatyalılar’a artık köleler gibi yaşamamaları ve davranmalarını bilakis Allah’ın oğulları ve kızları gibi tüm haklara ve imtiyazlara sahip olarak yaşamaları gerektiğini söylemişti, ki bu genç Martin Luther’in duyması gereken bir gerçektir. Günaha olan kanaati derinleştikçe bu genç adam af ve esenliği kendi işleriyle elde etmeye çalıştı. Kendi doğasını bastırmak için keşiş hayatının özgür kalamadığı oruçla, gece ibadetleriyle ve kendini kırbaçlayarak çaba göstererek daha dikkatli bir yaşam sürdürdü. Allah’ın önüne onaylanmış olarak çıkabilmek için kalbinin saflaşması konusunda hiçbir fedakârlıktan kaçınmadı. Daha sonra da söylediği gibi, kurallara harfi harfine uyan ama yine de kendi içinde huzur bulamayan sofu bir keşişti. “Eğer bir keşiş, yaptığı bu keşişlik uygulamalarıyla cenneti elde edebilseydi, hiç şüphesiz bu hakka ben sahip olurum.” Ancak onun için bu işe yaramamıştı.

Daha sonra, Galatyalılar’da belirtilen Mesih’te kurtuluş hakkındaki gerçeği anlamaya başladığında, kendi ruhu için bir tür ruhsal özgürlük ve umuda sahip olmaya başlamıştı. Bunun sonucunda, bizlerin de dünyası artık aynı olmaz.

*19 Ağustos Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Mesih'teki Durumumuz (Gal 3:26–29)

Galatyalılar 3:25'i gözönüne alarak Galatyalılar 3:26'yı okuyun. Bu ayet şimdi İsa tarafından kurtarılmış biri olarak, yasayla olan ilişkimizi anlamamıza nasıl yardımcı olmaktadır?

26. ayetin başında geçen *çünkü* sözcüğü, Pavlus'un bu ayetle bir önceki ayet arasında direkt bir bağlantı kurduğuna işaret etmektedir. Aynı şekilde efendinin oğlu reşit olmadığı sürece bir eğitmenin kontrolü altında olduğu gibi, Pavlus da Mesih'e iman edenlerin reşit olduğunu, artık Allah'ın yetişkin "oğulları" oldukları için, onların yasayla olan ilişkilerinin değiştiğini söylemektedir.

Oğul ifadesi, tabii ki sadece erkekleri kapsamamaktadır; Pavlus dişileri de bu kategoriye dahil etmektedir (Gal 3:28). *Çocuklar* yerine *oğullar* sözcüğünü kullanmasının nedeni, "Tanrı'nın oğulları" ifadesinin Eski Ahit'te İsrail için tahsis edilmesinin yanında, erkek soyuyla nesilden nesile geçen ailevi mirası aklından geçiriyor olmasıdır (Yas 14:1, Hoş 11:1). İsrail için ayrıcalıklı olan Allah ile özel ilişkiye artık Mesih'te diğer uluslardan olanlar da sahip olabilirlerdi.

Vaftizi çok önemli bir olay haline getiren şey nedir? Gal 3:27, 28; Rom 6:1–11; 1Pe 3:21.

Pavlus'un 27. ayette bir kez daha *çünkü* sözcüğünü kullanması, onun bu mantığı daha da geliştirdiğini göstermektedir. Pavlus, vaftizi yaşamımızı Mesih ile birleştirmek yolunda alınmış radikal bir karar olarak görmektedir. Romalılar 6'da, vaftizi sembolik olarak hem O'nun ölümünde hem de dirilişinde İsa ile birleşmemiz olarak tarif etmektedir. Galatyalılar'da Pavlus farklı bir mecaz kullanmaktadır: vaftiz, Mesih'i giyinme eylemidir. Pavlus'un terminolojisi, doğruluk ve kurtuluş giysisinden bahseden Eski Ahit'in o harika pasajlarını hatırlatmaktadır (Bkz. Ysa 61:10, Eyüp 29:14). "Pavlus, vaftizi, Mesih'in tıpkı bir giysi gibi imanlıyı sardığı bir an olarak görmektedir. Bu ifadeyi kullanmasa da, Pavlus imanlılara verilen doğruluğu tarif etmektedir."—Frank J. Matera, *Galatians* (Collegeville, Minn.: The Liturgical Press, 1992), S. 145.

Vaftiz ile sembolize edilen Mesih'le birleşmemiz, Mesih için gerçekleşen şeyin bizler için de gerçekleşeceğini ima etmektedir. Mesih, "O'nunla ortak mirasçı" (Rom 8:17) olan İbrahim'in "tohumu" olduğundan, inananlar da İbrahim'e ve onun soyuna yapılan tüm antlaşma vaatlerine ortaktır.

Mesih için gerçekleşen şeyin bizler için de gerçekleşeceği fikri üzerinde düşün. Bu harika gerçek, varlığımızın her yönünü nasıl etkilemelidir?

Temel İlkelerin Kölesi Olmak

Allah ile olan ilişkimizi, oğulluk ve mirasçılıkla karşılaştıran Pavlus, şimdi bu mecaza Galatyalılar 4:1–3'deki miras konusunu da ilave etmek suretiyle açmaktadır. Pavlus'un terminolojisi, büyük bir mal sahibinin öldükten sonra tüm varlığını en büyük oğluna bırakması gibi bir durumu anımsatmaktadır. Ancak oğlu halâ reşit değildir. Günümüzdeki vasiyetlerde de olduğu gibi, babanın vasiyeti oğlu erişkinliğe ulaşana dek onun velilerin ve yöneticilerin gözetimi altında kalmasını şart koşar. Görünürde babasının tüm mal varlığının sahibi olsa da, bir çocuk olarak uygulamada bir köleden çok az üstünlüğe sahiptir.

Pavlus'un kıyaslaması, Galatyalılar 3:24'deki eğitmene benzerdir, fakat bu durumda velilerin ve yöneticilerin gücü çok daha fazladır ve öneme sahiptir. Onlar sadece efendinin oğlunu yetiştirmekle kalmayıp, oğul yetişkinliğe erişip bu görevleri kendi üzerine alana dek, onun tüm maddî ve idarî işlerinden de sorumludurlar.

Galatyalılar 4:1–3'ü okuyun. Pavlus burada yine, şimdi Mesih'te iken yasanın yaşamımızda nasıl bir role sahip olması gerektiği konusunda ne söylemektedir?

Pavlus'un "temel ilkeler" (*Gal 4:3, 8*) ifadesiyle tam olarak ima ettiği şey, bir tartışma konusudur. Burada geçen Grekçe *stoicheia* sözcüğü "esaslar" anlamını taşır. Bazıları bunun evreni oluşturan temel ilkeleri tarif ettiğini (*2Pe 3:10, 12*); veya bu kötülük çağını kontrol eden şeytanî güçleri (*Kol 2:15*); ya da dinî bir yaşamın temel ilkeleri, dinin ABC'si olduğunu düşünür (*İbr 5:12*). Mesih gelmeden önce Pavlus'un insanlığın durumunu "ikincil" olarak vurgulaması (*Gal 4:1–3*), onun burada dinî yaşamın temel ilkelerini kastettiğini göstermektedir. Eğer durum böyleyse, Pavlus yasaları ve kurbanlarıyla Eski Ahit periyodunun, sadece kurtuluşun temellerini çizen bir müjde öncüsü olduğunu söylemektedir. İsrail için törensel yasalar ne kadar önemli ve eğiticiyse de, onlar sadece gelecek olan şeyin habercisiydiler. Onlar hiçbir zaman Mesih'in yerine geçmeyi amaçlamamışlardır.

Birinin yaşamını Mesih yerine bu kurullarla düzenlemesi, tıpkı zamanda geriye yolculuk yapmayı istemek gibidir. Zaten Mesih geldikten sonra, Galatyalılar için bu temel ilkelere geri dönmek, Pavlus'un benzetmesindeki yetişkin oğulun tekrar küçülmek istemesi gibi bir şeydir!

Çocuksu bir iman olumlu olabilse de (*Mat 18:3*), ruhsal olgunlukla aynı şey olabilir mi? Yoksa ruhsal bakımdan ne kadar gelişirsen, imanının da o kadar çocuksu olacağını mı düşünüyorsun? İmanın ne ölçüde çocuksu, "masum" ve güven dolu?

“Allah Oğlu’nu G6nderdi” (Gal 4:4)

“Ama zaman dolunca Tanrı, Yasa altında olanları 6zg6rl6đe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan 6z Oğlu’nu g6nderdi.” (Gal 4:4).

Pavlus’un *dolunca* s6zc6đ6n6 seğmesi, Allah’ın aktif rol6n6n insanlık tarihindeki amacını gerçekleştireceğini g6stermektedir. İsa 6yle gelişig6zel bir zamanda gelmedi; O Allah’ın hazırlamış olduğu belirli bir zamanda geldi. Tarihi perspektiften bakıldığında bu periyot, *Pax Romana* (Roma Paktı) diye bilinen, Roma İmparatorluğu sınırları içerisinde ikiy6z yıl s6ren bir s6re boyunca yapılan izafi bir istikrar ve barış s6recidir. Roma’nın Akdeniz d6nyasındaki 6lkeleri fethetmesi, barışa, ortak bir dile, seyahat etmeye ve m6jdenin hızla yayılmasına 6nc6l6k eden ortak bir k6lt6r6n gelişmesine olanak sağlamıştır. Din6 açıdan bakıldığında, Allah’ın vaat ettiği Mesih’in gelişi için 6ng6rd6đ6 zamandı (Bkz. Dan 9:24–27).

Bizleri kurtarmak için Mesih neden bizim insanlığımıza b6r6nmek zorundaydı? *Yuhanna 1:14; Gal 4:4, 5; Rom 8:3, 4; 2Ko 5:21; Flp 2:5–8; İbr 2:14–18; 4:14, 15.*

Galatyalılar 4:4, 5, Kutsal Yazı’daki en 6zli m6jdelerden birini içermektedir. İsa’nın insanlık tarihine gelişi bir kaza değildi. “Allah Oğlu’nu g6nderdi.” Diğer bir deyişle, Allah kurtuluşumuzu 6nayak oldu.

Ayrıca bu s6zlerde Mesih’in ebedi ilahliliğine y6nelik temel Hıristiyan inancı yer almaktadır (*Yuhanna 1:1–3, 18; Flp 2:5–9; Kol 1:15–17*). Allah g6ksel bir elçi g6ndermedi. O bizzat Kendisi geldi.

O, Allah’ın 6ncelerden beri mevcut olan ilah6 Oğlu olmasına rağmen, İsa aynı zamanda “kadından doğmuştu.” Bu ifadede bakireden doğum ima edilmekle birlikte, daha çok O’nun gerçek insanlığı belirtilmektedir.

“Yasa altında doğmak” ifadesi, sadece İsa’nın Yahudi mirasını değil, aynı zamanda O’nun bizim sulanmamızı taşıdığı gerçeğini de içermektedir.

Mesih’in bizim insanlığımıza b6r6nmesi gerekiydi, zira bizler kendi kendimizi kurtaramazdık. Kendi ilah6 doğasıyla, bizim d6řm6ř insan6 doğamızı birleştirmek suretiyle Mesih resm6 olarak Vekilimiz, Kurtarıcımız ve Başkahinimiz olarak yetkilendirildi. İkinci Adem olarak O, Adem’in itaatsizliği neticesinde kaybettiği her şeyi yeniden ıslah etmek için geldi (*Rom 5:12–21*). İtaatkarlığıyla O, yasanın gereklerini m6kemmek bir şekilde karşıladı ve b6ylece Adem’in trajik kusurunu bertaraf etti. armıhtaki 6l6m6yle, g6nahk6rın 6l6m6n6 gerektiren yasanın adaletini karşıladı ve b6ylece Kendisine gerçek iman ve teslimiyetle gelen herkese kurtuluş hakkı bağışladı.

Evlâtlık Hakkı (Gal 4:5–7)

Galatyalılar 4:5–7’de, Pavlus bu konuyu açarak Mesih’in şimdi “yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturduğunu” vurgulamaktadır (4. 5. ayetler). Burada *özgürlüğe kavuşturmak* olarak çevrilen sözcük, “geri satın almak” demektir. Ya bir esirin ya da bir kölenin özgürlüğünü satın almak için ödenen bedeli ima etmektedir. Bu bağlamın gösterdiği gibi, kurtuluş olumsuz bir zemine işaret eder: kişi özgür bırakılma ihtiyacıdır.

Ancak neyden özgür bırakılma ihtiyacı hissediyoruz? Yeni Ahit diğerlerinin arasında dört şey sunar: (1) iblisten ve onun ayartılarından özgür kılar (*İbr 2:14, 15*), (2) ölümden özgür kılar (*1Ko 15:56, 57*), (3) doğal olarak bizleri esir alan günahın kudretinden özgür kılar (*Rom 6:22*) ve (4) yasanın suçlamasından özgür kılar (*Rom 3:19–24, Gal 3:13, 4:5*).

O’nda kurtuluşa sahip olmamız sayesinde Mesih bizler için hangi olumlu amacı gerçekleştirmiştir? Gal 4:5–7; Ef 1:5; Rom 8:15, 16, 23; 9:4, 5.

Sık sık “kurtuluş” açısından Mesih’in bizler için neyi başardığını konuşuruz. Bu doğru olsa da, bu sözcük Pavlus’un eşsiz bir şekilde *evlâtlığa alınmak* (*bui-otbesia*) sözcüğünü kullanışı kadar daha çarpıcı ve açıklayıcı olamazdı. Bu sözcüğü Yeni Ahit’te kullanan tek yazar Pavlus olsa da, evlâtlık alınma Greko-Romen dünyasında çok iyi bilinen yasal bir prosedürdü. Pavlus’un yaşamı süresince, birkaç Roma imparatoru yasal mirasçısı olmadığında kendisine bir varis olması açısından evlâtlık alma yolunu seçmişti. Evlâtlık almak birkaç avantajı garanti ediyordu: “(1) Evlâtlık alınan oğul, alan kişinin gerçek oğlu oluyordu (2) Evlâtlık alan kişi çocuğu uygun bir şekilde yetiştirmeye, onun yiyecek ve giyecek ihtiyaçlarını karşılamaya razı oluyordu. (3) Evlâtlık alan kişi, evlâtlığını reddedemezdi. (4) Çocuk köleliğe terk edilemezdi. (5) Çocuğun gerçek ebeveynleri onun tekrar kendilerine iadesi konusunda hak talep edemezlerdi. (6) Evlâtlık, miras alma hakkını doğururdu.”—Derek R. Moore-Crispin, “Galatians 4:1–9: The Use and Abuse of Parallels,” *The Evangelical Quarterly*, Cilt LXI/No. 3 (1989), S. 216.

Eğer bu haklar dünyevî düzeyde garanti ediliyorsa, Allah’ın çocukları olarak evlât edinildiğimizde kimbilir bundan ne kadar daha fazla imtiyazlara sahip olacağımızı hayal edin!

İbranice *Abba* sözcüğünün, günümüzde çocuklarının babalarına samimî olarak kullandıkları *Babacığım* gibi bir sözcük olduğunu fark ederek Galatyalılar 4:6’yı okuyun. İsa bunu dualarında kullanmıştı (*Mar 14:36*), ve Tanrı’nın çocukları olarak bizler de Allah’ı aynı şekilde “Abba” olarak çağırma imtiyazına sahibiz. Kendi yaşamında Allah ile böyle samimî bir yakınlığı hissediyor musun? Eğer değilse, sorun nedir? Bu yakınlığı sağlayabilmek adına neyi değiştirebilirsin?

Neden Köleliğe Dönesiniz? (Gal 4:8–20)

Galatyalılar 4:8–20’yi okuyun. Aşağıya Pavlus’un burada söylediklerinin bir özetini yapın. Galatyalılar arasında yayılan sahte öğretileri ne kadar ciddiye alıyorsunuz?

Pavlus, Galatyalılar’ın dinî uygulamalarının gerçek tabiatını tarif etmiyor, fakat aklından çok net bir şekilde ruhsal kölelikle sonuçlanan yanlış ibadet sistemini geçirmektedir. Aslında bunun ne kadar tehlikeli ve yıkıcı olduğunu açıklayan çok ateşli bir mektup yazmış, Galatyalılar’ı yaptıkları şeyin oğulluktan köleliğe dönmek olduğu konusunda uyarmıştır.

Detayları belirtilmese de, Pavlus Galatyalılar’ın yaptığı şeyin sakıncalı olduğu konusunda ne söylemektedir? Gal 4:9–11.

Pavlus’un “özel günler, aylar, mevsimler ve yıllar” (Gal 4:10) ifadesini birçokları, sadece törensel yasalara değil, aynı şekilde Sebti Günü’ne karşı bir itiraz olduğu şeklinde yorumlamaktadırlar. Ancak böyle bir yorumun kanıtı yoktur. İlk olarak, eğer Pavlus gerçekten Sebti Günü’nü ve diğer Yahudi uygulamalarını belirlemek isteseydi, Koloseliler 2:16’dan da gördüğümüz gibi bunları ismen saptaması çok kolay olurdu. İkincisi, Pavlus Galatyalılar ne yaparsa yapsınlar, bunun onları Mesih’teki özgürlükten köleliğe doğru sürüklediğini açıklamıştı. “Eğer yedinci-gün Sebti’ne riayet insanı köleliğe maruz bırakıyorsa, o zaman dünyanın ilk Sebti’ni gözetken Yaratacı’nın bizzat kendisi de esarete girmiş demektir!”—*The SDA Bible Commentary*, Cilt 6, S. 967. Ayrıca İsa, insanları Kendisinde olan özgürlükten bir şekilde mahrum eden bir geleneği neden sadece kendisi tutmakla kalmayıp başkalarına da nasıl tutulacağını öğretsin ki? (Bkz. Mar 2:27, 28; Luka 13:10–16.)

Yedinci-Gün Adventistleri arasında, bizleri Mesih’te olan özgürlükten alıkoyacak herhangi bir uygulama olabilir mi? Veya uygulamaların kendisi sorunlu olmasa da, bu uygulamalara karşı bizim tavrımız nedir? Yanlış davranışlar, Pavlus’un Galatyalılar’ı bu kadar hararetle uyardığı esarete bizleri nasıl sürükler?

EK ÇALIŞMA: “İnkârcılar itaatsizliklerinden dolayı mahvolmasınlar, fakat vekilleri ve güvenceleri olan Mesih’e olan imanları sayesinde, razı olduğu iyi iradesi uyarınca İsa Mesih tarafından evlâtlığa alınan çocuklar Allah’ın seçtiği kısmetli kişiler olsunlar diye göklerin meclisinde önlem alındı. Allah’ın iradesi her insanın kurtulmasıdır; zira yarattığı tek Oğlu’nu insanlığa fide olarak vermekle geniş bir önlem alınmıştır. Mahvolanlar, İsa Mesih aracılığıyla Allah’ın evlâtlıkları olmayı reddettiler için mahvolacaklardır. İnsanın kibri, onu kurtuluş önlemlerini kabul etmekten alıkoyar. Fakat insanlığın erdemi, bir ruhu Allah’ın huzuruna kabul ettiremez. İnsanı Allah tarafından kabul edilebilir yapan şey, onun adına iman sayesinde Mesih’in paylaştığı lütfudur. İnsanın Allah tarafından seçilmesi, işlere veya iyi duygulara sahip olmaya dayandırılmaz; zira seçim Mesih aracılığıyla olmaktadır.”—Ellen G. White, “Chosen in Christ,” *Signs of the Times*, 2 Ocak 1893.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Rab ile olan yürüyüşümüzde, çocuklar gibi olmanın ne anlama geldiği ve ne anlama gelmediği fikri üzerinde düşünün. Allah’a olan imanımız ve O’nunla ilişkimizde, çocukların hangi yönlerine benzemeliyiz? Aynı zamanda bu fikri daha da ötelere taşımanın yolları nelerdir? Tartışın.
- ❷ İnsanları yalnızca imanla kurtuluş ve lütuf fikrinden bu kadar korkutan şey nedir? Eğer mümkün olabilseydi, birçok insan neden kendi tarzlarındaki bir kurtuluş için çaba göstermeyi tercih ederlerdi?
- ❸ Grupça, Perşembe günkü çalışmamızdaki son soruya dönelim. Yedinci-Gün Adventistler’i olarak aslında ideal olarak kurtulmamız gereken ne tür bir köleliğe kapılıyoruz? Bu nasıl başımıza geliyor ve eğer varsa bunu nasıl bilebilir ve bundan kurtulabiliriz?

ÖZET: Mesih’te, oğullar ve kızlar olarak Allah’ın ailesine evlâtlık ediliz. Allah’ın çocukları olarak, böyle bir ailevi ilişkinin sağladığı her türlü hakka ve imtiyaza sahip oluruz. Kurallar ve düzenlemeler temelinde Allah’a bağlı olmak çok saçma olurdu. Bu durum, sanki bir oğulun köle olmak için pozisyonundan ve mirasından feragat etmesi gibi olurdu.